

אמרו ליה אי ניחא קמי מרנא לאודעא לן שמיה. פתח ואמר (ש"ב כג כ) ובניהו בן יהוידע, האי קרא אוקמוה ושפיר איהו, אבל האי קרא לאחזאה רזין עלאין דאורייתא הוא דאתא, ובניהו בן יהוידע על רזא דחכמתא קא אתא, מלה סתימא איהו ושמא גרים, בן איש חי, דא צדיק חי עלמין, רב פעלים, מארי דכל עובדין וכל חילין עלאין, בגין דכלהו נפקין מניה, יהו"ה צבאות איהו, אות הוא בכל חיילין ידידיה, רשים הוא ורב מכלא רב פעלים איהו, מקבצאל האי אילנא רב ויקרא, רב מכלא, מאן אתר נפק, מאן דרגא אתא, אהדר קרא ואמר מקבצאל, דרגא עלאה סתימאה דעין לא ראתה וגו', דרגא דכולא ביה וכניש בגויה, מגו נהורא עלאה ומניה נפיק כלא ואיהו היכלא קדישא סתימא, דכל דרגין כנישין וסתימין בגויה, ובגופא דהאי היכלא (אילנא) קיימין כל עלמין וכל חיילין קדישין מניה אתזנו, וקיימי על קיומיהון. הוא הכה את שני אריאל מואב תרין מקדשין הוו קיימין בגיניה ואתזנו מניה, מקדש ראשון ומקדש שני, כיון דאיהו אסתלק, ונגידו דהוה נגיד מלעילא אתמנע, כביכול הוא הכה לון וחריב לון ושצי לון, וכרסיא קדישא נפלת הה"ד (יחזקאל א א) ואני בתוך הגולה, ההוא דרגא דאקרי אני הוא בתוך הגולה, אמאי על נהר כבר על נהר דנגיד ונפיק דפסיק מימיו ומבועיו, ולא אנגיד כד בקדמיתא, הה"ד (איוב יד יא) ונהר יחרב ויבש, יחרב בבית ראשון ויבש בבית שני, ובגין כך הוא הכה את שני אריאל מואב, (ס"א, דהא בקדמיתא) מואב, דהוו מאב דבשמיא, ואתחרבו ואשתציו בגיניה, וכל נהורין דהוו נהירין לישראל כלהו אתחשכו. ותו הוא ירד והכה את הארי, בזמנין קדמאין כד האי נהר הוה משיך מימיו לתתא, הוו קיימין ישראל בשלימו, דדבחין דבחין וקרבנין לכפרא על נפשיהו, וכדין הוה נחית מלעילא דיוקנא דחד אריה, והוו חמאן ליה ע"ג מדבחא רביץ על טרפיה אכיל קרבנין כגבר תקיף, וכל כלבין הוו מתטמרין מקמיה ולא נפקי לבר, כיון דגרמו חובין, איהו נחית לגו דרגין דלתתא, וקטיל לההוא אריה דלא בעא למיהב ליה טרפיה כדבקדמיתא, כביכול קטיל ליה, הוא הכה את הארי ודאי. לתוך הבור לעינהא דסטרא אחרא בישא, כיון דחמאת הכי ההוא סטרא אחרא, אתתקפת ושדרת לחד כלבא למיכל קרבנין, ומה שמיה דההוא ארי"ה אוריאל דאנפוי אנפי אריה, ומה שמיה דההוא כלבא בלאדן שמיה, דלאו איהו בכלל אדם, אלא כלבא ואנפי כלבא. ביום השלג ביומא דגרמו חובין, ודינא אתדן לעילא מעם בי דינא עלאה, ועל דא כתיב (משלי לא) לא תירא לביתה משלג, דא דינא עלאה, אמאי, בגין דכל ביתה לבוש שנים, ויכול למסבל אשא תקיפא, ע"כ רזא דקרא. מה כתיב בתריה (ש"ב כג כ) והוא הכה את איש מצרי איש מראה, הכא רזא, דקרא אתא לאודעא די בכל זמנא דישראל חבו, איהו אסתלק ומנע מנייהו כל טבין וכל נהורין דהוו נהירין לון, הוא הכה את איש מצרי, דא נהורא דההוא נהורא דהוה נהיר לון לישראל, ומאן איהו משה, דכתיב (שמות ב יט) ותאמרנה איש מצרי הצילנו וגו', ותמן אתיליד ותמן אתרבי ותמן אסתליק לנהורא עלאה. איש מראה כמה

דאת אמר (במדבר יב ח) ומראה ולא בחידות, איש כמה דאת אמר (דברים לג א) איש האלהים, כביכול בעלה דההוא מראה כבוד יהו"ה, דזכה לאנהגא דרגא דא בכל רעותיה בארעא, מה דלא זכי בר נש אחרא. וביד המצרי חנית דא מטה האלהים, דהוא אתמסר בידיה, כמא דאת אמר (שמות יז ח) ומטה האלהים בידי, ודא איהו מטה דאתברי ערב שבת בין השמשות וחקוק ביה שמא קדישא גליפא קדישא, ובהאי חב בסלע, כמה דאת אמר (במדבר כ יג) ויך את הסלע במטהו פעמים, א"ל קב"ה משה לא יהבית לך מטה דיילי להאי, חייך לא יהא בידך מכאן ולהלאה, מיד וירד אליו בשבט בדינא קשיא, (ש"ב כג כ) ויגזול את החנית מיד המצרי, דמההיא שעתא אתמנע מניה, ולא הוה בידיה לעלמין. ויהרגהו בחניתו, על ההוא חובא דמחא בההוא מטה מת, ולא עאל לארעא קדישא, ואתמנע נהורא דא מישראל. מן השלשים (ש"ב כג כג) הכי נכבד, אלין שלשים שנה עלאין, דאיהו נטיל מנהון ואנגיד לתתא, ומנייהו איהו הוה נטיל ואתקרב, ואל השלשה לא בא, אינון הוו אתיין לגביה ויהבו ליה ברעותא דלבא, ואיהו לא הוה אתי לגביהון, ואף על גב דלא עאל במנינא וחושבנא דלהון, (שם) וישימהו דוד אל משמעתו, דלא אתפרש מלוחא דלביה

לעלמין, לית פרודא להון לעלמין, דוד שם ליה לביה, ואיהו לאו לדוד, בגין דתושבחן ושירין ורחמין דסיהרא עביד לשמשא, איהי משיכת ליה לגבה למהוי דיוריה בהדה, ודא איהו וישימהו דוד אל משמעתו. נפלו רבי אלעזר ורבי אבא קמיה, אדהכי והכי לא חמו ליה, קמו ואסתכלו לכל סטרין ולא חמו ליה, יתבו ובכו ולא יכילו למללא דא לדא, לבתר שעתא אמר רבי אבא, ודאי הא דתנין דבכל ארחא דצדיקא אזלין ומילי דאורייתא בינייהו, דאינון זכאין דההוא עלמא אתיין לגביהון, ודאי דא הוא רב המנונא סבא, דאתא לגבן מההוא עלמא לגלאה לן מלין אלין, ועד לא נשתמודע ביה אזל ליה ואתכסי מין, קמו והוו בעו למטען לחמרי ולא אזלו, בעו למטען ולא אזלו, דחילו ואנחו לון לחמרי, ועד יומא הוו קראן לההוא אתר דוך דחמרי.